

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobce **B. Q. N.**, nar. x, státní příslušnost Vietnam, zastoupeného JUDr. Jiřím Běleckým, advokátem, se sídlem Dukelských hrdinů 59/II, 269 01 Rakovník, proti žalované **Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, P. O. BOX 78, 130 51 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2015, č. j. CPR-35276-2/ČJ-2015-930310-V238, o správním vyhoštění,

t a k t o:

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný jeho odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Kladno, ze dne 25. 8. 2015, č. j. KRPS-217020-31/ČJ-2015-010023-SV, kterým mu bylo uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na šest měsíců, zamítl a rozhodnutí správního orgánu 1. stupně potvrdil. V žalobě uvedl, že se neztotožňuje se závěrem žalovaného, že svým jednáním naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců). Podle jeho přesvědčení, měla Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců vyhovět jeho žádosti a prominout mu zmeškání lhůty k podání odvolání proti usnesení č. j. OAM-

86/14/DP-2014, ze dne 17. 6. 2014, kterým bylo zastaveno řízení o jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Zásilka s tímto usnesením byla vhozena do jeho schránky 1. 7. 2014, když pobýval v zahraničí, a proto nebyl z objektivních důvodů schopen vyzvednout zásilku na poště. Jedná se o důvod na jeho vůli nezávislý a proto omluvitelným důvodem pro prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání. Nemohl předvídat, že mu v daném období bude usnesení doručeno, jinak by do zahraničí neodcestoval. Uvedl, že je přesvědčen, že by byl s odvoláním úspěšný a dosáhl by prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

Uvedl, že také nesouhlasí se závěrem žalovaného, že se na území České republiky nacházel bez platného oprávnění k pobytu od 19. 6. 2015 do 22. 6. 2015. Dostavil se s časovým předstihem dne 16. 6. 2015 na OAMP v Kladně a také na cizineckou policii, aby požádal o prodloužení výjezdního příkazu, resp. o vydání nového výjezdního příkazu. Žádný správní orgán však nebyl ochoten se dne 16. 6. 2015 ani 18. 6. 2015 jeho žádostí zabývat, proto bez vlastního zavazadla čtyři dny fakticky pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu.

Podle jeho přesvědčení doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců, je nepřiměřeně přísná s ohledem na okolnosti případu, zejména dobu, po kterou neoprávněně pobýval na území České republiky ve srovnání s dobou legálního pobytu a jeho dosavadní bezúhonnost. Stejně tak doba stanovená k vycestování v délce 30 dnů je neadekvátní s ohledem na skutečnost, že žije na území České republiky od roku 2009 a k vyřízení svých osobních záležitostí potřebuje dobu delší. Z těchto důvodů navrhl zrušení napadeného rozhodnutí, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a uložení povinnosti žalovanému nahradit mu náklady řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že dospěl k závěru, že správní orgán 1. stupně postupoval v souladu s právními předpisy a náležitě zjistil skutkový stav. Uvedl, že má za to, že odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, i úvahy, kterými se správní orgán I. stupně řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Žalobní námitky jsou totožné s odvolacími, a proto odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného a řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu žalovaného soud zjistil, že dne 22. 6. 2015 se žalobce dostavil na odbor cizinecké policie v Kladně, kde předložil cestovní pas, ve kterém bylo vylepeno poslední platné vízum typu „R/VV/výjezdní příkaz“ s platností od 20. 4. 2015 do 18. 6. 2015. Provedenou lustrací bylo zjištěno, že nemá jiné oprávnění k pobytu na území České republiky. Z toho důvodů byl cizinec tentýž den zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, neboť vzniklo důvodné podezření, že na území pobývá bez oprávnění k pobytu a porušil tím § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Následně bylo s cizincem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Cizinec byl propuštěn ze zajištění 22. 6. 2015 a byl s ním sepsán protokol o výsledku účastníka správního řízení, jakoukoliv dokumentaci odmítl podepsat. Byl mu vystaven výjezdní příkaz s platností od 22. 6. 2015 do 21. 7. 2015.

Z protokolu o výsledku účastníka řízení sepsaného se žalobcem 22. 6. 2015 soud zjistil, že žalobce přijel do České republiky v roce 2009 a měl vízum za účelem podnikání, které si vyřídil již v Hanoji. V České republice má oficiální adresu x fakticky ale bydlí v x. Podnikal v prodeji textilního zboží do roku 2012, dále se živí brigádami, v současnosti pracuje ve společnosti B. v obci Semice. Vízum si chtěl prodloužit v lednu 2014, podal žádost na OAMP v Kladně, ale neví, jak o ní bylo rozhodnuto. Dne 20. 4. 2015 se dostavil na ministerstvo vnitra na Kladně, kde mu bylo vystaveno vízum s platností na dva měsíce, přišlo mu to divné, obrátil se proto na advokáta a ten sepsal nějaké odvolání. Platnost víza skončila 18. 6. 2015. 16. 6. 2015 se dostavil na OAMP, kde mu sdělili, že se má obrátit na cizineckou policii, a proto se tam dostavil. Tam mu řekli, že vízum mu prodlužovat nebudou, ať se obrátí na OAMP, že měl vycestovat, nevěděl. Dne 18. 6. 2015 se dostavil na cizineckou policii, aby si prodloužil vízum. Žalobce uvedl, že v České republice nikoho nemá, v případě návratu do Vietnamu by mohl bydlet u rodičů, žádná překážka vycestování mu nehrozí. K České republice nemá žádné vazby.

Ze zprávy Ministerstva vnitra, OAMP, zaslané žalovanému dne 10. 7. 2015 soud zjistil, že žalobce pobýval na území do 19. 1. 2014 na základě povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem podnikání. Dne 2. 1. 2014 podal žádost o prodloužení doby platnosti tohoto povolení a podání této žádosti mu vznikla fikce pobytu na platné povolení k dlouhodobému pobytu. Řízení o této žádosti bylo zastaveno 17. 6. 2014, právní moci nabylo 16. 7. 2014. Odvolání proti tomuto usnesení bylo podáno k poštovní přepravě až 29. 7. 2014, tedy opožděně. V důsledku pochybení pracovníka správního orgánu bylo vyhodnoceno odvolání jako opožděné až v únoru 2015. Proto byl žalobci při nejbližší možné příležitosti (20. 4. 2015) vydán výjezdní příkaz, který byl platný do 18. 6. 2015. Dne 7. 5. 2015 byla správnímu orgánu doručena žádost o prominutí zmeškání lhůty pro podání odvolání. Od 17. 6. 2015 nebyl žalobce oprávněn pobývat na území. Do vydání výjezdního příkazu 20. 4. 2015 mohl být přesvědčen o tom, že na území pobývá oprávněně, ačkoli fikce pobytu na základě povolení k dlouhodobému pobytu skončila nabytím právní moci usnesení o zastavení řízení (16. 7. 2014). OAMP mu totiž až do vydání výjezdního příkazu chybně osvědčovalo oprávněnost pobytu na území.

Z usnesení MV OAMP ze dne 17. 6. 2014, č. j. OAMP-86-14/DP-2014 soud zjistil, že tímto usnesením bylo zastaveno řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání podané žalobcem dne 2. 1. 2014, neboť žalobce ke dni vydání usnesení nepředložil správnímu orgánu požadované náležitosti k žádosti, a to ani po výzvě a poskytnuté lhůtě k doložení. Z odůvodnění usnesení vyplývá, že dne 2. 1. 2014 vyzval správní orgán žalobce k odstranění vad podání, tuto výzvu žalobce osobně tentýž den převzal. Lhůta k odstranění vad žádosti byla stanovena na dobu 30 dnů.

Dne 25. 8. 2015 vydalo Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Odbor cizinecké policie, pod č. j. KRPS-217020-31/ČJ-2015-010023-SV rozhodnutí, kterým žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců uložil správní vyhoštění a dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU stanovilo na 6 měsíců. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil dobu k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Rozhodlo také, že podle § 120a zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování. Správní orgán rozhodnutí odůvodnil tím, že v průběhu správního řízení zjistil a dostatečně prokázal

stav, kdy žalobce pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu a tím jednoznačně porušil § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Tento stav prokázal jak vlastním zjištěním - kontrolou cizince v budově OPKPE Kladno dne 22. 6. 2015, vyjádřením cizince do protokolu ze dne 22. 6. 2015 a dotazem na Ministerstvo vnitra, OAMP, které potvrdilo, že žalobce na území pobýval bez platného povolení od 19. 6. 2015 do 22. 6. 2015. Posouzením zjištěných skutečností dospěl správní orgán k závěru, že je prokázán důvod pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán dále uvedl, že celá rodina žalobce se má nacházet ve Vietnamu, v případě, že žalobce se bude nucen vystěhovat, má se kam vrátit. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců, zohlednil závažnost a druh protiprávního jednání žalobce spočívajícího v pobytu na území bez platného oprávnění k pobytu v době od 19. 6. 2015 do 22. 6. 2015. Žalobci v domovském státě nehrozí žádné nebezpečí, které by mu znemožňovalo návrat. Vzhledem k délce pobytu cizince na území bez platného oprávnění k pobytu stanovil správní orgán dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, na 6 měsíců. Doba 30 dnů k vycestování byla stanovena s ohledem na skutečnost, že žalobce vlastní platný cestovní doklad a tato doba se jeví jako přiměřená a dostatečná k realizaci správního vyhoštění. Podle § 120a zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování, přičemž správní orgán při svém rozhodování vycházel ze závazného stanoviska MV ČR ze dne 11. 7. 2015.

Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu 1. stupně odvolání, o kterém žalovaný rozhodl tak, že jeho odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu 1. stupně potvrdil. Rozhodnutí žalovaný odůvodnil tím, že má za to, že správní orgán 1. stupně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v potřebném rozsahu, dostatečným způsobem zjistil porušení právní normy žalobcem spočívajícím v neoprávněném pobytu na území České republiky a své rozhodnutí dostatečně odůvodnil. K námitce žalobce, že Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců měla na jeho žádost prominout lhůtu k podání odvolání proti usnesení ze dne 17. 6. 2014, odkázal na sdělení MV ČR, OAMP, ze dne 9. 7. 2015, ze kterého vyplývá, že žalobce podal odvolání do předmětného usnesení až 29. 7. 2014, tedy opožděně. Žádost o prominutí zmeškání lhůty pro podání odvolání byla správnímu orgánu doručena 7. 5. 2015. Namítá-li žalobce, že zásilka s předmětným usnesením byla vložena do jeho schránky 1. 7. 2014, tudíž nemohlo toto usnesení nabýt právní moci 17. 6. 2014, jak uvádí správní orgán 1. stupně, žalovaný uvedl, že podle jeho názoru se jedná o zřejmou nesprávnost, neboť ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že usnesení nabylo právní moci 16. 7. 2015. Žalovaný nepřisvědčil námitce žalobce, že z objektivních důvodů, a to pobytu v zahraničí, si vyzvednout zásilku nemohl. Uvedl, že toto tvrzení měl žalobce doložit především příslušnému správnímu orgánu, neboť v tomto řízení správní orgán 1. stupně, ani žalovaný nejsou oprávněni se k tomuto tvrzení vyjádřit. K námitce žalobce, že se nenacházel na území bez platného oprávnění k pobytu v době od 19. 6. do 22. 6. 2015, jak tvrdí správní orgán 1. stupně, když již dne 16. 6. 2015 se dostavil na OAMP Kladno i cizineckou policii a požádal o prodloužení výjezdního příkazu, žalovaný uvedl, že správní orgán 1. stupně, ani OAMP MV ČR nejsou oprávněni prodloužit výjezdní příkaz v době jeho platnosti, neboť ten slouží pouze k vycestování cizince z území České republiky. Povinností žalobce tedy bylo v době platnosti výjezdního příkazu vycestovat z území České republiky. K námitce žalobce, že správní orgán 1. stupně měl vzít při posuzování přiměřenosti dopadů v úvahu závěr OAMP ze dne 9. 7. 2015, podle kterého „do výjezdního příkazu dne 20. 4. 2015 mohl být cizinec přesvědčen, že na území pobývá oprávněně, ačkoli fikce pobytu na základě povolení k dlouhodobému pobytu skončila nabytím právní moci usnesení o zastavení řízení

16. 7. 2014, žalovaný uvedl, že tuto skutečnost vzal správní orgán 1. stupně v úvahu, neboť žalobci je vytýkán neoprávněný pobyt od 19. 6. 2015 do 22. 6. 2015, tudíž správní orgán akceptoval skutečnost, že až do vydání výjezdního příkazu dne 20. 4. 2015 příslušný správní orgán žalobci mylně osvědčoval oprávněnost pobytu na území České republiky. K námitce žalobce, že doba 6 měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, je příliš tvrdá, žalovaný uvedl, že podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců lze tuto dobu stanovit až na 3 roky. Pokud žalobce nerespektoval výjezdní příkaz a nadále pobýval na území České republiky, nemůže automaticky očekávat, že mu bude vydán další výjezdní příkaz. Je v postavení cizince, který na území České republiky není oprávněn pobývat a odvolací orgán považuje dobu stanovenou správním orgánem 1. stupně na samé dolní hranici zákonného rozpětí za adekvátní jednání, kterého se žalobce dopustil. Také dobu, kterou žalobci stanovil správní orgán 1. stupně k vycestování z České republiky v délce 30 dnů považoval žalovaný za přiměřenou, neboť žalobce nemá v České republice žádné finanční závazky ani majetek a žalobce neuvedl žádné konkrétní záležitosti, které by nebyl schopen ve lhůtě 30 dnů vyřídit.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní /dále jen s. ř. s./, neboť účastníci na výzvu soudu s takovým postupem soudu nevyjádřili nesouhlas.

Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Jak vyplývá z citace výše uvedeného ustanovení, podmínkou uložení správního vyhoštění není úmysl cizince zdržovat se na území České republiky bez víza nebo platného oprávnění k pobytu, ale pouze fakt, že zde bez povolení pobývá.

V řízení bylo prokázáno důkazy provedenými ve správním řízení, že žalobce pobýval na území České republiky v době od 19. 6. 2015 do 22. 6. 2015 bez platného povolení k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Platnost jeho výjezdního příkazu skončila 18. 6. 2015, avšak žalobce do té doby z území České republiky nevycestoval a pobýval po uvedenou dobu bez platného povolení k pobytu.

Námitka žalobce uvedená v žalobě, že nenaplnil svým jednáním skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, protože Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců mu podle jeho názoru byla povinna vyhovět jeho žádosti a prominout mu zmeškání lhůty pro podání odvolání do usnesení o zastavení řízení o jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, není důvodná. V prvé řadě musí soud uvést, že nyní probíhající řízení o správním vyhoštění žalobce je řízení, které nesouvisí s dříve probíhajícím řízením o žádosti žalobce o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání, a proto soud nemůže hodnotit v tomto řízení jednání Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. K této námitce však soud jen na okraj musí podotknout, že má za to, že pokud podal žalobce žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu, měl vyčkat na území ČR, dokud nebude o jeho žádosti rozhodnuto,

pak by se vyhnul nepříjemnostem a komplikacím, které později nastaly a které není možné řešit v probíhajícím řízení o správním vyhoštění.

Námítka žalobce, že se nacházel po dobu čtyř dnů bez platného oprávnění k pobytu bez vlastního zavinění, rovněž není důvodná. Jednak v řízení o správním vyhoštění nezkontrolují správní orgány, zda dotyčná osoba se nachází na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu bez vlastního zavinění nebo v důsledku vlastního zavinění, ale jsou povinny vydat příslušné rozhodnutí, pokud zjistí, že se osoba na území bez platného oprávnění k pobytu nachází. Jednak, jak již bylo uvedeno výše, žalobce měl vydaný výjezdní příkaz, jehož platnost skončila 18. 6. 2015 a byl tedy povinen do uvedeného data z území České republiky vycestovat. Svůj pobyt měl žalobce možnost řešit v předchozí době, než mu byl vydán výjezdní příkaz a ne v poslední den platnosti výjezdního příkazu.

Také námitka žalobce, že stanovená doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců je nepřiměřeně přísná s ohledem na dobu, po kterou pobýval na území neoprávněně, není důvodná. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců lze tuto dobu stanovit rozhodnutím správního orgánu až na 3 roky. Z obou rozhodnutí správních orgánů v této věci tedy vyplývá, že správní orgány vzaly při svém rozhodnutí délku doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a dobu, po kterou žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, v úvahu.

Stejně tak není důvodná námitka, žalobce, že doba stanovená mu rozhodnutím o správním vyhoštění k vycestování v délce 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, je neadekvátní s ohledem na skutečnost, že žije na území České republiky od roku 2009 a k vyřízení svých záležitostí potřebuje dobu delší. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce nemá žádný stálý pracovní poměr, podle své výpovědi nemá na území České republiky žádný majetek ani jiné zázemí. Není tedy důvodu, proč by jako zcela nemajetný, bez jakýchkoliv vazeb v České republice, nemohl vycestovat z území v době 30 dnů.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému v řízení náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. ledna 2016

Olga Štránská, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová